HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a șaptea extinsă)

23 iulie 2025 *

„Politica comună în domeniul pescuitului – Rezoluție a CTOI privind gestionarea dispozitivelor de concentrare a peștilor – Obiecție a Comisiei – Respingerea cererii de reexaminare internă – Articolul 10 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 1367/2006 – Act care poate face obiectul unei cereri de reexaminare internă – Noțiunea de «dispoziții care ar putea să contravină dreptului mediului» – Articolul 2 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul nr. 1367/2006”

În cauza T-1049/23,

Bloom, cu sediul în Paris (Franța), reprezentată de F. Lafforgue, avocat,

reclamantă,

susținută de

Blue Marine Foundation, cu sediul în Londra (Regatul Unit), reprezentată de P. de Bandt și C. Binet, avocați,

intervenientă,

împotriva

Comisiei Europene, reprezentată de A. Dawes, B. Hofstötter și D. Milanowska, în calitate de agenți,

pârâtă,

susținută de

Regatul Spaniei, reprezentat de A. Pérez-Zurita Gutiérrez și A. Gavela Llopis, în calitate de agenți,

și de

Republica Franceză, reprezentată de B. Fodda, M. de Lisi, B. Travard și P. Chansou, în calitate de agenți,

intervenientă,

* Limba de procedură: franceza.

TRIBUNALUL (Camera a șaptea extinsă),

compus din doamna K. Kowalik-Bańczyk, președintă, domnii E. Buttigieg, G. Hesse (raportor) și I. Dimitrakopoulos și doamna B. Ricziová, judecători,

grefier: doamna P. Nuñez Ruiz, administratoare,

având în vedere faza scrisă a procedurii,

în urma ședinței din 13 februarie 2025,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin acțiunea întemeiată pe articolul 263 TFUE, reclamanta, Bloom, solicită anularea Deciziei Comisiei Europene din 30 august 2023 de respingere ca inadmisibilă a cererii sale de reexaminare internă din 11 mai 2023 referitoare la decizia Comisiei de obiecție față de Rezoluția nr. 23/02 a Comisiei Tonului din Oceanul Indian (CTOI) privind gestionarea dispozitivelor de concentrare a peștilor (denumite în continuare „DCP-uri”) în cadrul zonei de competență (denumită în continuare „decizia atacată”).

Istoricul litigiului

2 Reclamanta este o organizație neguvernamentală (ONG) al cărei scop este de a contribui la conservarea biodiversității marine și a habitatelor marine.

3 CTOI este o organizație internațională al cărei scop este de a conserva resursele de ton din Oceanul Indian, la care Uniunea Europeană este parte contractantă în temeiul Deciziei 95/399/CE a Consiliului din 18 septembrie 1995 privind aderarea Comunității la Acordul de instituire a [CTOI] (JO 1995, L 236, p. 24, Ediție specială, 04/vol. 2, p. 267).

4 În temeiul articolului IX alineatul (1) din Acordul de instituire a [CTOI] (JO 1995, L 236, p. 25, Ediție specială, 04/vol. 2, p. 268), aceasta „poate, cu o majoritate de două treimi din membri[…], să adopte măsuri de conservare și gestionare obligatorii pentru membrii [CTOI]”.

5 Articolul IX alineatul (5) din Acordul de instituire a [CTOI] prevede:

„Orice membru al [CTOI] poate, în termen de 120 de zile de la data specificată sau într-un alt termen specificat de [CTOI] […], să ridice obiecții la adresa unei măsuri de conservare și gestionare adoptate în temeiul alineatului (1). Pentru un membru al [CTOI] care a ridicat obiecții la adresa unei măsuri, aceasta nu este obligatorie. Oricare alt membru al [CTOI] poate ridica obiecții în mod asemănător într-un termen suplimentar de 60 de zile de la expirarea termenului de 120 de zile. […]”

6 Articolul IX alineatul (6) din Acordul de instituire a [CTOI] are următorul cuprins:

„În cazul în care se ridică obiecții la o măsură adoptată în temeiul alineatului (1) de către mai mult de o treime din membrii [CTOI], respectiva măsură nu este obligatorie nici pentru ceilalți membri; acest lucru nu va împiedica însă pe unii dintre aceștia sau pe toți să o aplice.”

7 Decizia (UE) 2019/860 a Consiliului din 14 mai 2019 privind poziția care urmează să fie adoptată în numele Uniunii Europene în cadrul [CTOI] și de abrogare a Deciziei din 19 mai 2014 de stabilire a poziției care urmează să fie adoptată, în numele Uniunii, în cadrul CTOI (JO 2019, L 140, p. 33) stabilește poziția care urmează să fie adoptată de Uniune în cadrul CTOI pentru perioada 2019-2023. Anexa I la Decizia 2019/860 conține „principii” și „orientări”. În temeiul punctului 2 litera (f) din această anexă, Uniunea face eforturi, după caz, pentru a sprijini adoptarea de către CTOI a unor măsuri de gestionare a utilizării DCP-urilor, în special pentru îmbunătățirea colectării datelor, pentru cuantificarea exactă, urmărirea și monitorizarea utilizării DCP-urilor, pentru reducerea impactului asupra stocurilor vulnerabile de ton, pentru atenuarea efectelor potențiale ale acestora asupra speciilor vizate și a celor nevizate, precum și asupra ecosistemului.

8 Anexa II la Decizia 2019/860 definește procedura aplicată pentru stabilirea în fiecare an a poziției Uniunii și prevede că:

„Înainte de fiecare reuniune a CTOI, când organismul în cauză este convocat să adopte decizii cu efecte juridice asupra Uniunii, se iau măsurile necesare astfel încât poziția care urmează a fi exprimată în numele Uniunii să țină cont de cele mai recente informații științifice și de alte informații relevante transmise Comisiei, în conformitate cu principiile și orientările stabilite în anexa I.

În acest sens și pe baza informațiilor menționate, Comisia transmite Consiliului, cu suficient timp înainte de fiecare reuniune a CTOI, un document scris care prezintă în detaliu propunerea de precizare a poziției Uniunii, în vederea dezbaterii și a adoptării detaliilor referitoare la poziția care urmează să fie exprimată în numele Uniunii.

În cazul în care, în cadrul unei reuniuni a CTOI, nu se poate ajunge la un acord, inclusiv la fața locului, astfel încât poziția Uniunii să ia în considerare noile elemente, se sesizează Consiliul sau grupurile sale de pregătire cu privire la chestiunea respectivă.”

9 În cadrul celei de a șasea sesiuni extraordinare, care a avut loc între 3 și 5 februarie 2023, CTOI a adoptat Rezoluția nr. 23/02 privind gestionarea DCP-urilor. DCP-urile sunt sisteme plutitoare artificiale care permit atragerea peștilor pentru a facilita pescuitul. Rezoluția menționată prevedea printre altele o reducere progresivă a numărului de DCP-uri care plutesc liber autorizate pentru fiecare navă, crearea unui registru al DCP-urilor care plutesc liber pentru a spori transparența și monitorizarea acestor dispozitive și interzicerea DCP-urilor care plutesc liber în Oceanul Indian timp de 72 de zile în fiecare an.

10 Potrivit celui de al doilea considerent al Rezoluției nr. 23/02, articolele 5 și 6 din Acordul privind punerea în aplicare a dispozițiilor Convenției Organizației Națiunilor Unite privind dreptul mării din 10 decembrie 1982 în ceea ce privește conservarea și gestionarea populațiilor transzonale și a stocurilor de pești mari migratori (JO 1998, L 189, p. 17, Ediție specială, 04/vol. 4, p. 239) impun

statelor să aplice pe scară largă principiul precauției conservării, gestionării și exploatării populațiilor transzonale și a stocurilor de pești mari migratori în vederea protejării resurselor vii marine și a conservării mediului marin.

11 Potrivit celui de al treilea considerent al Rezoluției nr. 23/02, în cadrul aplicării principiului precauției, articolul 6 din acordul menționat la punctul 10 de mai sus impune statelor să fie mai prudente atunci când informațiile sunt mai nesigure, mai puțin fiabile sau inadecvate și interzice invocarea lipsei de informații științifice adecvate pentru a amâna sau a nu lua măsuri de conservare și gestionare.

12 La 11 aprilie 2023, Comisia a formulat, în numele Uniunii, o obiecție în sensul articolului IX alineatul (5) din Acordul de instituire a [CTOI] împotriva Rezoluției nr. 23/02 (denumită în continuare „obiecția în litigiu”) (a se vedea punctul 5 de mai sus). Aceasta arată în scrisoarea explicativă în esență că punerea în aplicare a rezoluției menționate reprezintă o sarcină disproporționată pentru flotele de pescuit cu plase-pungă sau chiar că această punere în aplicare este practic imposibilă. În plus, măsurile care figurează în această rezoluție nu ar fi susținute de dovezi științifice.

13 Alți zece membri ai CTOI au formulat obiecții împotriva Rezoluției nr. 23/02 în termenele prevăzute la articolul IX alineatul (5) din Acordul de instituire a [CTOI]. Prin urmare, această rezoluție nu a devenit obligatorie, în temeiul alineatului (6) al aceluiași articol (a se vedea punctele 5 și 6 de mai sus).

14 La 11 mai 2023, reclamanta a introdus la Comisie o cerere de reexaminare internă a obiecției în litigiu în temeiul articolului 10 din Regulamentul (CE) nr. 1367/2006 al Parlamentului European și al Consiliului din 6 septembrie 2006 privind aplicarea, pentru instituțiile și organele Uniunii, a dispozițiilor Convenției de la Aarhus privind accesul la informație, participarea publicului la luarea deciziilor și accesul la justiție în domeniul mediului (JO 2006, L 264, p. 13, Ediție specială, 15/vol. 17, p. 126), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (UE) 2021/1767 al Parlamentului European și al Consiliului din 6 octombrie 2021 (JO 2021, L 356, p. 1) (denumit în continuare „Regulamentul Aarhus”).

15 Prin decizia atacată, Comisia a respins cererea de reexaminare formulată de reclamantă ca inadmisibilă, pentru motivul că obiecția în litigiu nu era un „act administrativ” în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul Aarhus, întrucât această obiecție nu conținea nicio dispoziție susceptibilă să contravină dreptului mediului, astfel cum este definit la articolul 2 alineatul (1) litera (f) din regulamentul menționat. Formularea obiecției în litigiu la adoptarea unor noi norme în cadrul CTOI nu ar avea niciun efect negativ asupra obiectivelor politicii de mediu a Uniunii.

Concluziile părților

16 Reclamanta, susținută de Blue Marine Foundation, solicită Tribunalului:

– anularea deciziei atacate;

– obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

17 Comisia, susținută de Regatul Spaniei și de Republica Franceză, solicită Tribunalului:

– respingerea acțiunii;

– obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

18 În susținerea acțiunii, reclamanta invocă trei motive. Primul motiv este întemeiat în esență pe încălcarea articolului 2 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul Aarhus. Al doilea motiv este întemeiat pe încălcarea principiului precauției. Al treilea motiv este întemeiat pe încălcarea Regulamentului (CE) nr. 1224/2009 al Consiliului din 20 noiembrie 2009 de stabilire a unui sistem comunitar de control pentru asigurarea respectării normelor politicii comune în domeniul pescuitului, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 847/96, (CE) nr. 2371/2002, (CE) nr. 811/2004, (CE) nr. 768/2005, (CE) nr. 2115/2005, (CE) nr. 2166/2005, (CE) nr. 388/2006, (CE) nr. 509/2007, (CE) nr. 676/2007, (CE) nr. 1098/2007, (CE) nr. 1300/2008, (CE) nr. 1342/2008 și de abrogare a Regulamentelor (CEE) nr. 2847/93, (CE) nr. 1627/94 și (CE) nr. 1966/2006 (JO 2009, L 343, p. 1).

19 Prin intermediul primului motiv, reclamanta, susținută de Blue Marine Foundation, susține în esență că Comisia a respins în mod eronat ca inadmisibilă cererea sa de reexaminare a obiecției în litigiu pentru motivul că aceasta din urmă nu conținea „dispoziții care [puteau] să contravină dreptului mediului” în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul Aarhus. Astfel, obiecția în litigiu ar încălca, pe de o parte, principiul precauției și, pe de altă parte, Regulamentul nr. 1224/2009. Asemenea încălcări ar constitui într-adevăr încălcări ale dreptului Uniunii în materie de mediu, independent de punerea în aplicare a Rezoluției nr. 23/02 în ordinea juridică a Uniunii.

20 Comisia, susținută de Regatul Spaniei și de Republica Franceză, contestă argumentația reclamantei. Aceasta susține, mai întâi, că primul motiv este inadmisibil, dat fiind că face trimitere în mod general la cererea de reexaminare. Acesta nu ar cuprinde, așadar, elementele esențiale de fapt și de drept pe care se întemeiază. În subsidiar, ea susține că primul motiv nu este fondat. Astfel, reclamanta nu ar fi demonstrat în ce mod obiecția în litigiu ar putea avea un efect negativ asupra realizării obiectivelor politicii Uniunii în materie de mediu prevăzute la articolul 191 TFUE.

21 Comisia subliniază, în această privință, că decizia de a formula o obiecție la adoptarea unor noi norme ale CTOI, respectând totodată în continuare cadrul juridic existent al Uniunii, nu poate avea efecte negative asupra obiectivelor politicii de mediu a Uniunii și, prin urmare, nu este susceptibilă, ca atare, să încalce dreptul mediului în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul Aarhus.

Cu privire la admisibilitatea primului motiv

22 În ceea ce privește admisibilitatea primului motiv, Comisia consideră, fără o motivare specială, că reclamanta se limitează să reitereze motivele cererii sale de reexaminare internă.

23 În această privință, trebuie amintit că, potrivit articolului 76 litera (d) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, cererea introductivă trebuie să indice obiectul litigiului și o expunere sumară a motivelor, iar această indicație trebuie să fie suficient de clară și de precisă pentru a permite pârâtului să își pregătească apărarea, iar Tribunalului să își exercite controlul, dacă este cazul, fără să se bazeze pe alte informații (Hotărârea din 7 martie 2017, United Parcel Service/Comisia, T-194/13, EU:T:2017:144, punctul 191).

24 Este de asemenea necesar să se amintească faptul că, pentru ca o acțiune în fața Tribunalului să fie admisibilă, trebuie ca elementele esențiale de fapt și de drept pe care aceasta este întemeiată să rezulte, cel puțin în mod sumar, dar coerent și comprehensibil, din chiar textul cererii introductive. Deși este adevărat că textul acesteia poate fi susținut și completat, cu privire la aspecte specifice, prin trimiteri la anumite pasaje din înscrisurile anexate, o trimitere globală la alte înscrisuri, chiar anexate la cererea introductivă, nu poate suplini absența elementelor esențiale ale argumentării în drept, care, în temeiul dispozițiilor amintite mai sus, trebuie să figureze în cererea introductivă (a se vedea Hotărârea din 7 martie 2017, United Parcel Service/Comisia, T-194/13, EU:T:2017:144, punctul 192 și jurisprudența citată).

25 În speță, la lectura punctelor 48-51 din cererea introductivă, referitoare la primul motiv, precum și a punctelor 42-47 din aceasta, referitoare la noțiunea de „dispoziții care ar putea să contravină dreptului mediului”, trebuie să se constate că elementele de fapt și de drept pe care reclamanta își întemeiază argumentația, astfel cum a fost rezumată la punctul 19 de mai sus, sunt imediat comprehensibile având în vedere textul cererii introductive înseși, chiar dacă reclamanta face trimitere la cererea sa de reexaminare internă și la al doilea și la al treilea motiv pentru a demonstra că obiecția în litigiu încalcă principiul precauției, precum și Regulamentul nr. 1224/2009.

26 Din considerațiile care precedă rezultă că, contrar celor susținute de Comisie, primul motiv este admisibil în raport cu cerințele articolului 76 litera (d) din Regulamentul de procedură.

Cu privire la temeinicia primului motiv

27 Potrivit articolului 10 alineatul (1) din Regulamentul Aarhus, orice ONG sau alți membri ai publicului care îndeplinesc criteriile stabilite la articolul 11 din acest regulament sunt îndreptățiți să introducă o cerere de reexaminare internă la instituția sau organul Uniunii care a adoptat un act administrativ sau care, în cazul unei pretinse omisiuni administrative, ar fi trebuit să adopte un astfel de act, pe motiv că actul sau omisiunea respectivă contravine dreptului mediului în înțelesul articolului 2 alineatul (1) litera (f) din regulamentul menționat. O astfel de cerere trebuie formulată în scris și trebuie introdusă în termen de opt săptămâni de la data adoptării, notificării sau publicării actului administrativ, reținându-se cea mai recentă dintre aceste date, sau, în cazul unei pretinse omisiuni administrative, în termen de opt săptămâni de la data la care ar fi trebuit să fie adoptat actul administrativ. Cererea menționată precizează motivele reexaminării.

28 Articolul 2 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul Aarhus definește noțiunea de „act administrativ”, în sensul regulamentului menționat, ca însemnând „orice act fără caracter legislativ adoptat de o instituție sau de un organ al Uniunii, care are efecte juridice externe și care conține dispoziții care ar putea să contravină dreptului mediului în înțelesul articolului 2 alineatul (1) litera (f)”.

29 Potrivit articolului 2 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul Aarhus, noțiunea de „dreptul mediului” corespunde cu „orice dispoziție legislativă a Uniunii care, indiferent de baza sa legală, contribuie la realizarea obiectivelor politicii Uniunii în domeniul mediului, astfel cum au fost prevăzute de [tratat]: conservarea, protecția și îmbunătățirea calității mediului, protecția sănătății persoanelor, utilizarea prudentă și rațională a resurselor naturale și promovarea, pe plan internațional, a măsurilor de abordare a problemelor regionale sau globale de mediu”.

30 În aceste condiții, admisibilitatea unei cereri de reexaminare internă este efectiv condiționată de existența unui act administrativ sau a unei omisiuni administrative care ar putea să contravină dreptului mediului în sensul Regulamentului Aarhus (Ordonanța din 6 iunie 2024, Asociația pentru Energie Curată și Combaterea Schimbărilor Climatice/Consiliul, T-1151/23, nepublicată, EU:T:2024:391, punctul 12).

31 În lumina acestor considerații trebuie să se analizeze argumentele reclamantei și să se stabilească dacă Comisia putea respinge ca inadmisibilă cererea de reexaminare a obiecției în litigiu pentru motivul că aceasta din urmă nu conținea „dispoziții care [puteau] să contravină dreptului mediului” în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul Aarhus.

32 În speță, în decizia atacată, Comisia arată că s-a limitat să formuleze o obiecție în conformitate cu articolul IX alineatul (5) din Acordul de instituire a [CTOI]. Această acțiune ar fi avut drept consecință faptul că Rezoluția nr. 23/02 nu ar fi obligatorie pentru Uniune, astfel încât ea nu era obligată să pună în aplicare rezoluția respectivă în ordinea sa juridică.

33 Astfel, potrivit Comisiei, „formularea unei obiecții cu privire la adoptarea de noi norme, respectând totodată în continuare cadrul juridic existent al Uniunii, inclusiv dreptul Uniunii în materie de mediu, nu determin[a] efecte negative asupra obiectivelor politicii de mediu a Uniunii și nu [ar putea], ca atare, să încalce dreptul mediului în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul Aarhus” (punctul 2.1 din decizia atacată).

34 Trebuie arătat de la bun început că Comisia nu a respins cererea de reexaminare ca nefondată pentru motivul că obiecția în litigiu nu ar contraveni dreptului mediului, ci ca „inadmisibilă” pentru motivul că obiecția menționată nu conținea nicio „dispoziție care ar putea să contravină dreptului mediului” în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (f) din Regulamentul Aarhus și că, prin urmare, aceasta nu constituia un „act administrativ” în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (g) din același regulament.

35 În această privință, trebuie arătat că actele administrative care pot face obiectul unei cereri de reexaminare internă în temeiul articolului 10 din Regulamentul Aarhus sunt, conform articolului 2 alineatul (1) litera (g) din acest regulament, actele fără caracter legislativ adoptate de o instituție sau de un organ al Uniunii care au efecte juridice externe și care conțin dispoziții care ar putea să contravină dreptului mediului în sensul articolului 2 alineatul (1) litera (f) din același regulament.

36 În speță, Comisia a considerat cererea de reexaminare formulată de reclamantă ca inadmisibilă pentru simplul motiv că aceasta nu privea un act care conține dispoziții care ar putea să contravină dreptului mediului. Trebuie arătat, așadar, că Comisia nu a respins cererea de reexaminare internă ca inadmisibilă ca urmare a faptului că alte condiții prevăzute la articolul 10 alineatul (1) din Regulamentul Aarhus în privința unor astfel de cereri sau care reies din articolul 2 alineatul (1) litera (g) din Regulamentul Aarhus în ceea ce privește noțiunea de „act administrativ” nu ar fi îndeplinite în speță.

37 În ceea ce privește aspectul dacă cererea de reexaminare în cauză privea un act care ar putea contraveni dreptului Uniunii în materie de mediu, trebuie amintit că, potrivit considerentului (10) al Regulamentului 2021/1767, atunci când se evaluează dacă un act administrativ conține dispoziții care, prin efectele lor, ar putea să contravină dreptului mediului, este necesar să se analizeze dacă dispozițiile respective ar putea avea un efect negativ asupra realizării obiectivelor politicii Uniunii în domeniul mediului prevăzute la articolul 191 TFUE, care includ „utilizarea prudentă și rațională a resurselor naturale” și „promovarea pe plan internațional a unor măsuri destinate să contracareze problemele de mediu la scară regională sau mondială”.

38 În cererea sa de reexaminare, reclamanta, susținută deja în această fază administrativă de Blue Marine Foundation, arată că obiecția în litigiu putea să contravină principiului precauției consacrat la articolul 191 TFUE. În plus, mai specific, obiecția în litigiu ar încălca articolul 2 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 1380/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 11 decembrie 2013 privind politica comună în domeniul pescuitului, de modificare a Regulamentelor (CE) nr. 1954/2003 și (CE) nr. 1224/2009 ale Consiliului și de abrogare a Regulamentelor (CE) nr. 2371/2002 și (CE) nr. 639/2004 ale Consiliului și a Deciziei 2004/585/CE a Consiliului (JO 2013, L 354, p. 22), care definește obiectivele politicii comune în domeniul pescuitului (PCP), printre altele, astfel: „PCP aplică abordarea precaută a gestionării pescuitului și urmărește să garanteze că exploatarea resurselor biologice marine vii duce la refacerea și menținerea populațiilor de specii recoltate peste nivelurile care permit obținerea producției maxime sustenabile.”

39 Potrivit reclamantei, obiecția în litigiu era de asemenea incompatibilă cu Regulamentul nr. 1224/2009 privind controlul referitor la PCP. Reclamanta subliniază, în această privință, că articolul 14 alineatul (3) din acest regulament prevede că „[m]arja de toleranță permisă în estimările înregistrate în jurnalul de pescuit cu privire la cantitățile în kilograme de pește păstrate la bord este de 10 % pentru toate speciile”. Potrivit reclamantei, utilizarea masivă a DCP-urilor de către flotele franceze și spaniole în Oceanul Indian pentru a pescui ton contribuie la depășirea estimărilor în acest sens.

40 Rezultă că motivele de reexaminare pe care reclamanta le-a prezentat în cererea sa de reexaminare privesc încălcări potențiale ale unor dispoziții concrete ale dreptului mediului, care consacră printre altele principiul precauției în domeniul PCP.

41 În această privință, trebuie arătat că, așa cum reiese în special din cuprinsul punctelor 10 și 11 de mai sus, al doilea și al treilea considerent ale Rezoluției nr. 23/02 menționează ca obiectiv conservarea stocurilor de pește.

42 Astfel, prin formularea obiecției în litigiu, Uniunea s-a opus în mod activ adoptării unor măsuri care urmăresc o protecție sporită a anumitor stocuri de pește. Mai precis, obiecția menționată a avut ca efect faptul că Uniunea nu era obligată să instituie și să pună în aplicare, în ordinea sa juridică, măsurile prevăzute de Rezoluția nr. 23/02.

43 Prin urmare, contrar celor arătate de Comisie în decizia atacată și cu toate că obiecția în litigiu nu a condus la nicio modificare a situației dreptului mediului al Uniunii, aceasta din urmă era susceptibilă să producă efecte negative asupra realizării obiectivelor politicii Uniunii în domeniul mediului prevăzute la articolul 191 TFUE.

44 În acest context, trebuie arătat că din considerentul (11) al Regulamentului Aarhus reiese că chiar și o omisiune poate face obiectul unei cereri de reexaminare, în condițiile în care, prin definiție, în prezența unei astfel de omisiuni nu există nicio modificare a dreptului Uniunii în materie de mediu.

45 În aceste condiții, Comisia a respins în mod eronat ca inadmisibilă cererea de reexaminare a reclamantei pentru motivul indicat în decizia atacată, fără a examina pe fond dacă motivele de reexaminare invocate de reclamantă puteau da naștere unor îndoieli plauzibile, și anume semnificative, în ceea ce privește aprecierea efectuată de instituția sau de organul Uniunii cu ocazia formulării obiecției în litigiu (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 septembrie 2019, TestBioTech ș.a./Comisia, C-82/17 P, EU:C:2019:719, punctul 69, și Hotărârea din 6 octombrie 2021, ClientEarth/Comisia, C-458/19 P, EU:C:2021:802, punctul 60).

46 În consecință, se impune admiterea primului motiv al acțiunii și anularea deciziei atacate, fără a fi necesară examinarea celui de al doilea și a celui de al treilea motiv.

Cu privire la cheltuielile de judecată

47 Potrivit articolului 134 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Comisia a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la suportarea propriilor cheltuieli de judecată, precum și a cheltuielilor de judecată efectuate de reclamantă, conform concluziilor acesteia din urmă.

48 În temeiul articolului 138 alineatul (1) din Regulamentul de procedură, statele membre și instituțiile care au intervenit în litigiu suportă propriile cheltuieli de judecată. Prin urmare, Regatul Spaniei și Republica Franceză suportă propriile cheltuieli de judecată.

49 În conformitate cu articolul 138 alineatul (3) din Regulamentul de procedură, Tribunalul poate decide ca un intervenient, altul decât cei menționați la alineatele (1) și (2) ale acestui articol, să suporte propriile cheltuieli de judecată. Blue Marine Foundation, intervenientă în susținerea concluziilor reclamantei, suportă propriile cheltuieli de judecată, întrucât nu a solicitat obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a șaptea extinsă)

declară și hotărăște:

1) **Anulează decizia Comisiei Europene comunicată Bloom prin scrisoarea din 30 august 2023, cu referința Ares (2023) 5917994, prin care este respinsă ca inadmisibilă cererea acesteia de reexaminare internă a scrisorii Comisiei de obiecție la Rezoluția nr. 23/02 privind gestionarea dispozitivelor de concentrare a peștilor în zona de competență a Comisiei Tonului din Oceanul Indian.**

2) **Comisia suportă propriile cheltuieli de judecată, precum și pe cele efectuate de Bloom.**

3) **Regatul Spaniei, Republica Franceză și Blue Marine Foundation suportă propriile cheltuieli de judecată.**

Kowalik-Bańczyk Buttigieg Hesse

Dimitrakopoulos Ricziová

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 23 iulie 2025.

Semnături